

Athénská akropole je známá svými chrámy. Opracované kameny sedí jeden na druhém, jeden těsně přiléhá k druhému kameni, každý přesně lícuje s druhým a všechny dohromady vytvářejí skvostnou stavbu.

Apoštol Petr používá obraz antického chrámu na vztah člověka a Krista: „*Přistupujte (k Pánu), k živému kameni, (...) a vy sami se staňte živými kameny pro duchovní chrám*“ (1 Petr 2,4-5).

Není člověka, který by netoužil po smrti po nebi. Občas se setkáváme se lidmi, kteří vyprávějí o svém zážitku, když prožili cosi „životem a smrtí“. Nedávno jsem slyšel vyprávění jisté maminky o tom, co jí svěřila nedávno její, dnes již dospělá dcera. V souvislosti s oslavami Fatimy si dcera vzpomněla na to, že i ona jako malé dítě blízké smrti viděla Pannu Marii. Tehdy to jako maličká svěřila mamince a poté se o tom již nikdy nemluvalo až opět nyní. To u maminky pochopitelně vyvolalo překvapení. Jak to asi musel být silný zážitek, když si dcera, coby dospělá, na tuto událost vzpomněla. Stejně tak si vzpomněla i maminka. Jiné vyprávění jsem slyšel od bývalého vojáka, který velmi sešel z cesty. Živil se podvodným podnikáním a mnoha nelegálnostmi. Mnoha lidem přitom velmi ublížil. Ovšem skrze stav blízek smrti učinil zážitek, o kterém nejen vyprávěl, ale který ho přiměl naprosto změnit život. Věděl, že je zde už jen na chvíli, odčinit křivdy už nebylo jak, ale rozhodl se pevně alespoň pomáhat nemocným. Takových zážitků je mezi lidmi opravdu nemálo a ať už malé nevinné dítě, nebo člověk se závažnou kriminální minulostí, hovoří podobně. Představme si však, že oba, malé dítě i onen zločinec stanou hned oba před Pánem, kterého pocít'ovali jako světlo, lásku, nevypověditelnou harmonii. Byla by věčnost obou stejná? Oprávněně se ptáme po spravedlnosti. Proč o tom hovořím? Všichni touží po věčnosti, po věčném štěstí a věčné radosti. Tyto zážitky napovídají, že opravdu všichni jsou povoláni ke šťastné věčnosti, ať malé dítě, nebo ostřílený kriminálník. Ovšem ale, aby spravedlnosti bylo učiněno zadost, je třeba něčeho více, než jen toužit.

Je-li Kristus představen coby „živý kámen“ a základ chrámu, kde pobývá Bůh, a jsme-li mi lidé povoláni být také „živými kameny“ majícími tvořit chrám, kde bude pobývat Bůh, potom je třeba cesty lícování se k základním kamenem, tedy Kristem.

Známe to všichni, kdo jsme stavěli dům. Na připravenou a zaizolovanou základovou desku se staví zdivo. Jak? Založí se tzv. rohy a podle nich se dávají do linie cihly tvořící budoucí zdivo. Rohy určují rovnost a přesnost stavby. A o to dnes jde. Nechat se lícovat s náročným kamenem, Kristem. Jak? Evangelium známe. I evangelium má svá přikázání, jimiž se lícujeme s Ježíšem. Nestačí jen prázdně doufat v jeho lásku a dělat si co chcí „svobodně věř, svobodně hřeš“. Je třeba se Ježíšem, jeho slovem, nechat vést, jemu dovolit, aby nás opracovával ke stále větší podobě s ním.

Církev nám dává před oči lidi, kteří to tak učinili. Svatý Florian, dnešní patron hasičů. Je to už dávno, co žil, tak o jeho životě toho moc nevíme. Víme však, že to byl voják a že byl svatý. Žít svatost, blízkost Kristu, mezi sortou lidí nosící zelené uniformy je možné, ale nesmírně náročné. On to zvládl, ne však svojí silou, ale otevřeností a ochotou nechat se vést Kristem podle jeho slova. Kdo z vás byl na vojně, ví, o čem mluvím. Jiný příklad jsou malé děti z Fatimy, František a Hyacinta, kteří ve věku šesti a sedmi let prožily mimořádnost, zjevení Matky Boží a staly se posly jejich závažných slov. Kde kdo by zpychl, nebo se zalekl. Tyto včera svatořečené děti, ukazují, že žít svatě lze i v tomto věku, proč by ne, vždyť i oni jsou plně lidé, ač jinak než my dospělí.

Athénská akropole se svými chrámy spolu se slovem Petrovým je výzvou: „*staňte živými kameny pro duchovní chrám*“ kde kamenem úhelným a zásadním této stavby je Ježíš. Povolán je každý.